

RZECZPOSPOLITA
POLSKA

Urząd Patentowy
Rzeczypospolitej Polskiej

(12)

OPIS OCHRONNY WZORU PRZEMYSŁOWEGO

(19) **PL** (11) **4172**

(51) Klasyfikacja:
08-08

(21) Numer zgłoszenia: **1276**

(22) Data zgłoszenia: **07.06.2002**

(54)

Stojak na choinkę

(30) Pierwszeństwo:

07.12.2002 (DE) 40110797.3

(73) Uprawniony z rejestracji wzoru przemysłowego:

Krinner Innovation GmbH, Strasskirchen, (DE)

(45) O udzieleniu prawa z rejestracji ogłoszono:

27.02.2004 WUP 02/2004

(72) Twórca(y) wzoru przemysłowego:

Geissler Udo M., Monachium, (DE)

Nr Rp. 4172

Klasa 08-08

Krinner Innovation GmbH
Straßkirchen, Niemcy

Twórca wzoru przemysłowego:
Udo M. Geißler

Stojak na choinkę

Prawo z rejestracji wzoru
przemysłowego trwa od dnia:
07 czerwca 2002 r.

Pierwszeństwo: 7. 12. 2001 r., Niemcy

Dotyczy odmian pierwszej
(Vario 2), drugiej (Vario 3)
trzeciej (Vario 4) i czwartej
(Vario 7).

Przedmiotem wzoru przemysłowego jest
stojak na choinkę, składający się z korpusu i elementów
mocujących.

Wzór przemysłowy w postaci stojaka na
choinkę odróżnia się od znanych tego typu stojaków
nowością i oryginalnością przejawiającą się w takich jego
cechach, jak kształt, właściwości powierzchni, układ
linii i barwa.

Zgłoszenie obejmuje następujące pięć odmian stojaka na choinkę:

1. Odmiana pierwsza, Vario 2 (fig. 1, 9, 10, 11, 12, 13)
2. Odmiana druga, Vario 3 (fig. 2, 3, 14, 15)
3. Odmiana trzecia, Vario 4 (fig. 4, 5, 16, 17)
4. Odmiana czwarta, Vario 7 (fig. 6, 18, 19)
5. Odmiana piąta, (fig. 7, 8, 20, 21)

Przedmiot wzoru przemysłowego jest uwidoczniony na załączonym rysunku zbiorczym zawierającym fig.1 do fig. 8 i przedstawiającym wszystkie pięć odmian stojaka na choinkę oraz na załączonych rysunkach i fotografiach mających na celu jego lepsze zobrazowanie, przy czym fig. 1 przedstawia stojak na choinkę według pierwszej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 2 i fig. 3 - stojak na choinkę według drugiej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 4 i fig. 5 - stojak na choinkę według trzeciej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 6 - stojak na choinkę według czwartej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 7 i fig. 8 - stojak na choinkę według piątej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 9 - stojak na choinkę według pierwszej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 10 - stojak na choinkę według fig. 9 w innym widoku perspektywicznym, fig. 11 - stojak na choinkę według fig. 9 w kolejnym widoku perspektywicznym, fig. 12 - stojak na choinkę według fig. 9 w widoku z góry, fig. 13 - stojak na choinkę według fig. 9 w widoku od dołu, fig. 14 - stojak na choinkę według drugiej odmiany w widoku z góry, fig. 15 - stojak na choinkę według fig. 14 w widoku perspektywicznym, fig. 16 - stojak na choinkę według trzeciej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 17 - stojak na choinkę według fig. 16 w widoku z góry, fig. 18 - stojak na choinkę według czwartej odmiany w widoku

perspektywicznym, fig. 19 - stojak na choinkę według fig. 18 w widoku z góry, fig. 20 - stojak na choinkę według piątej odmiany w widoku perspektywicznym, fig. 21 - stojak na choinkę według fig. 20 w innym widoku perspektywicznym.

Stojak na choinkę według pierwszej odmiany, o nazwie Vario 2, składa się z korpusu i elementów mocujących, przy czym jego cechy istotne przejawiają się w tym, że korpus stojaka ma kształt płaskiego ściętego stożka o zaokrąglonej górnej krawędzi. Na powierzchni zewnętrznej stożkowego korpusu, w przybliżeniu w połowie wysokości korpusu utworzony jest obwodowy, płytki schodek, zaś z boku górnej części stożkowej powierzchni zewnętrznej korpusu znajduje się, przenikający się częściowo z tą stożkową powierzchnią, pionowy cokół walcowy o osi wzdłużnej równoległej do osi stożka i o płaskiej górnej powierzchni, przy czym cokół walcowy rozciąga się w przybliżeniu na wysokości pomiędzy obwodowym schodkiem i w zasadzie płaską powierzchnią górną korpusu, a w górnej powierzchni cokołu walcowego umieszczony jest pośrodku walcowy element, który może przyjmować różne położenia wzdłuż swej pionowej osi podłużnej, pokrywającej się z osią cokołu walcowego. Po diametralnie przeciwnej stronie względem cokołu walcowego powierzchnia stożkowa korpusu ma podłużne pionowe wybranie, z którego wystaje na zewnątrz płaska część uchwytna, o w przybliżeniu trapezowym kształcie w widoku z boku, na której swobodnym, węższym końcu znajduje się okrągłe w widoku z boku zakończenie, mające na swym obwodzie poprzeczne karby, a na swej powierzchni bocznej oznaczenie graficzne. Na płaskich bocznych powierzchniach części uchwytnowej, po obu jej stronach, umieszczone są współosiowe okrągłe występy. Stożkowy korpus ma wzdłuż swej osi środkowej cylindryczne wybranie, rozciągające

się od górnej powierzchni korpusu aż do powierzchni dna korpusu i rozszerzające się stożkowo u góry, przy czym z bocznej powierzchni wewnętrznej cylindrycznego wybrania wystają promieniowo w kierunku osi środkowej, równomiernie rozmieszczone na jej obwodzie cztery pochyłe elementy mocujące o kształcie, w przybliżeniu, zakończonych pochyłymi klinami ściętych ostrosłupów. Elementy mocujące mają na ich bocznych powierzchniach przelotowe okrągłe otwory. Przez przelotowe otwory w elementach mocujących może być przewleczone łączące wszystkie elementy mocujące ciągnię w postaci linki, której oba końce wchodzi w zakryte ściankami od góry i z boków wybranie w górnej wewnętrznej powierzchni stożkowej korpusu, usytuowane wzdłuż promienia, na przedłużeniu którego usytuowana jest część uchwytna.

Korpus stojaka ma w zasadzie kolor zielony, przy czym w pobliżu dolnej jego krawędzi i na górnej powierzchni ma obwodowe, kołowe paski jaśniejszego koloru, zaś część uchwytna, elementy mocujące i górna powierzchnia elementu walcowego mają kolor ciemniejszy od korpusu stojaka.

Element walcowy ma na swej bocznej powierzchni usytuowane jeden nad drugim obwodowe paski różnego koloru, jaśniejsze od koloru jego górnej powierzchni i uwidaczniające się w miarę podnoszenia elementu walcowego, jak to zostało uwidocznione na załączonym rysunku fig. 1 i na załączonych fotografiach fig. 9 do fig. 13.

Stojak na choinkę według drugiej odmiany, o nazwie Vario 3, składa się z korpusu i elementów mocujących, przy czym jego cechy istotne przejawiają się w tym, że korpus stojaka ma kształt płaskiego ściętego stożka o zaokrąglonej górnej krawędzi. Na powierzchni zewnętrznej stożkowego korpusu, w przybliżeniu w połowie wysokości

korpusu utworzony jest obwodowy, płytki schodek, zaś z boku górnej części stożkowej powierzchni zewnętrznej korpusu znajduje się, przenikający się częściowo z tą stożkową powierzchnią, pionowy cokół walcowy o osi wzdłużnej równoległej do osi stożka i o płaskiej górnej powierzchni, przy czym cokół walcowy rozciąga się na pewnej długości zaczynając się w przybliżeniu od płaskiej powierzchni górnej korpusu, a w górnej powierzchni cokołu walcowego umieszczony jest pośrodku walcowy element o osi pokrywającej się z osią cokołu walcowego. Po diametralnie przeciwnej stronie względem cokołu walcowego powierzchnia stożkowa korpusu ma podłużne pionowe wybranie, z którego wystaje na zewnątrz płaska część uchwytna, o w przybliżeniu trapezowym kształcie w widoku z boku i o węższym swobodnym końcu. Na płaskich bocznych powierzchniach części uchwytnowej, po obu jej stronach, umieszczone są współosiowe okrągłe występy. Stożkowy korpus ma wzdłuż swej osi środkowej cylindryczne wybranie, rozciągające się od górnej powierzchni korpusu aż do powierzchni dna korpusu i rozszerzające się stożkowo u góry, przy czym z bocznej powierzchni wewnętrznej wybrania wystają promieniowo w kierunku osi środkowej, równomiernie rozmieszczone na jej obwodzie cztery pochyłe elementy mocujące o kształcie, w przybliżeniu, zakończonych pochyłymi klinami ściętych ostrosłupów. Elementy mocujące mają na ich bocznych powierzchniach przelotowe okrągłe otwory. Przez przelotowe otwory w elementach mocujących może być przewleczone łączące wszystkie elementy mocujące ciągnię w postaci linki, której oba końce wchodzi w zakryte ściankami od góry i z boków wybranie w górnej wewnętrznej powierzchni stożkowej korpusu, usytuowane wzdłuż promienia, na przedłużeniu którego usytuowana jest część

uchwytowa. Z dna korpusu wystaje pionowo element ustalający mający stożkowe ostre zakończenie

Korpus stojaka ma w zasadzie kolor zielony, przy czym w pobliżu dolnej jego krawędzi i na górnej powierzchni ma obwodowe, kołowe paski jaśniejszego koloru, zaś część uchwytowa, elementy mocujące i górna powierzchnia elementu walcowego mają kolor ciemniejszy od korpusu stojaka, jak to zostało uwidocznione na załączonych rysunkach fig. 2, 3 i załączonych fotografiach fig. 14, 15.

Stojak na choinkę według trzeciej odmiany, o nazwie Vario 4, składa się z korpusu i elementów mocujących, przy czym jego cechy istotne przejawiają się w tym, że korpus stojaka ma kształt płaskiego ściętego stożka o zaokrąglonej górnej krawędzi. Z boku górnej części stożkowej powierzchni zewnętrznej korpusu znajduje się, przenikający się częściowo z tą stożkową powierzchnią, pionowy cokół, w przybliżeniu półwalcowy, o osi wzdłużnej równoległej do osi stożka i o płaskiej górnej powierzchni, przy czym cokół półwalcowy rozciąga się w przybliżeniu od w zasadzie płaskiej powierzchni górnej korpusu ku dołowi, do przecięcia się z powierzchnią stożkową korpusu, a w górnej powierzchni cokołu półwalcowego umieszczony jest walcowy element, który może przyjmować różne położenia wzdłuż swej pionowej osi podłużnej, pokrywającej się z osią cokołu półwalcowego. Po diametralnie przeciwnej stronie względem cokołu półwalcowego z powierzchni stożkowej korpusu wystaje na zewnątrz płaska część uchwytowa, o w przybliżeniu trapezowym kształcie w widoku z boku, na której swobodnym, węższym końcu znajduje się okrągłe w widoku z boku zakończenie, mające na swym obwodzie poprzeczne karby, a na swej powierzchni bocznej oznaczenie graficzne. Na płaskich bocznych powierzchniach części

uchwytowej, po obu jej stronach, umieszczone są współosiowe okrągłe występy. Stożkowy korpus ma wzdłuż swej osi środkowej cylindryczne wybranie, rozciągające się od górnej powierzchni korpusu aż do powierzchni dna korpusu i rozszerzające się stożkowo u góry, przy czym z bocznej powierzchni wewnętrznej wybrania wystają promieniowo w kierunku osi środkowej, równomiernie rozmieszczone na jej obwodzie, cztery pochyłe elementy mocujące o kształcie, w przybliżeniu, zakończonych pochyłymi klinami ściętych ostrosłupów. Elementy mocujące mają na ich bocznych powierzchniach przelotowe okrągłe otwory. Przez przelotowe otwory w elementach mocujących może być przewleczone łączące wszystkie elementy mocujące cięgło w postaci linki, której oba końce wchodzi w zakryte ściankami od góry i z boków wybranie w górnej wewnętrznej powierzchni stożkowej korpusu, usytuowane wzdłuż promienia, na przedłużeniu którego usytuowana jest część uchwytowa. Z dna korpusu wystaje pionowo element ustalający mający stożkowe ostre zakończenie.

Korpus stojaka ma w zasadzie kolor zielony, przy czym w pobliżu dolnej jego krawędzi i na górnej powierzchni ma obwodowe, kołowe paski jaśniejszego koloru, zaś część uchwytowa, elementy mocujące i górna powierzchnia elementu walcowego mają kolor ciemniejszy od korpusu stojaka.

Element walcowy ma na swej bocznej powierzchni usytuowane jeden nad drugim obwodowe paski różnego koloru, jaśniejsze od koloru jego górnej powierzchni i uwidaczniające się w miarę podnoszenia elementu walcowego, jak to zostało uwidocznione na załączonych rysunkach fig. 4, 5 i na załączonych fotografiach fig. 16, 17.

Stojak na choinkę według czwartej odmiany, o nazwie Vario 7, składa się z korpusu i elementów mocujących, przy czym jego cechy istotne przejawiają się w tym, że korpus stojaka ma kształt płaskiego ściętego stożka o zaokrąglonej górnej krawędzi. Z boku górnej części stożkowej powierzchni zewnętrznej korpusu znajduje się, przenikający się częściowo z tą stożkową powierzchnią, pionowy cokół, w przybliżeniu półwalcowy, o osi wzdłużnej równoległej do osi stożka i o płaskiej górnej powierzchni, przy czym cokół półwalcowy rozciąga się w przybliżeniu od w zasadzie płaskiej powierzchni górnej korpusu ku dołowi, do przecięcia się z powierzchnią stożkową korpusu, a w górnej powierzchni cokołu półwalcowego umieszczony jest walcowy element, który może przyjmować różne położenia wzdłuż swej pionowej osi podłużnej, pokrywającej się z osią cokołu półwalcowego. W powierzchni stożkowej korpusu znajduje się podłużne pionowe wybranie, z którego wystaje na zewnątrz płaska część uchwytna, o w przybliżeniu trapezowym kształcie w widoku z boku, na której swobodnym, węższym końcu znajduje się okrągłe w widoku z boku zakończenie, mające na swym obwodzie poprzeczne karby, a na swej powierzchni bocznej oznaczenie graficzne. Na płaskich bocznych powierzchniach części uchwytno-wej, po obu jej stronach, umieszczone są współosiowe okrągłe występy. Stożkowy korpus ma wzdłuż swej osi środkowej cylindryczne wybranie, rozciągające się od górnej powierzchni korpusu aż do powierzchni dna korpusu i rozszerzające się stożkowo u góry, przy czym z bocznej powierzchni wewnętrznej wystaje promieniowo w kierunku osi środkowej pięć, równomiernie rozmieszczonych na jej obwodzie, pochyłych elementów mocujących o kształcie, w przybliżeniu, zakończonych pochyłymi klinami ściętych ostrosłupów. Elementy mocujące mają na ich bocznych

powierzchniach przelotowe okrągłe otwory, przez które przewleczone jest łączące wszystkie elementy mocujące cięgło w postaci linki, której oba końce wchodzi w zakryte ściankami od góry i z boków wybranie w górnej wewnętrznej powierzchni stożkowej korpusu, usytuowane wzdłuż promienia, na przedłużeniu którego usytuowana jest część uchwytowa.

Korpus stojaka ma w zasadzie kolor zielony, przy czym w pobliżu dolnej jego krawędzi i na górnej powierzchni ma obwodowe, kołowe paski jaśniejszego koloru, zaś część uchwytowa, elementy mocujące i górna powierzchnia elementu walcowego mają kolor ciemniejszy od korpusu stojaka.

Element walcowy ma na swej bocznej powierzchni usytuowane jeden nad drugim obwodowe paski różnego koloru, jaśniejsze od koloru jego górnej powierzchni i uwidaczniające się w miarę podnoszenia elementu walcowego, jak to zostało uwidocznione na załączonym rysunku fig. 6 i na załączonych fotografiach fig. 18, 19.

Stojak na choinkę według piątej odmiany składa się z korpusu i elementów mocujących, przy czym jego cechy istotne przejawiają się w tym, że korpus stojaka ma kształt płaskiego ściętego stożka o zaokrąglonej górnej krawędzi. Na powierzchni zewnętrznej stożkowego korpusu, w przybliżeniu w połowie wysokości korpusu utworzony jest obwodowy, płytki schodek, zaś z boku górnej części stożkowej powierzchni zewnętrznej korpusu znajduje się, przenikający się częściowo z tą stożkową powierzchnią, pionowy cokół walcowy o osi wzdłużnej równoległej do osi stożka i o płaskiej górnej powierzchni, przy czym cokół walcowy rozciąga się na pewnej długości zaczynając się w przybliżeniu od płaskiej powierzchni górnej korpusu, a w górnej powierzchni cokołu walcowego umieszczony jest

pośrodku walcowy element, który może przyjmować różne położenia wzdłuż swej pionowej osi podłużnej, pokrywającej się z osią cokołu walcowego. Po diametralnie przeciwnej stronie względem cokołu walcowego powierzchnia stożkowa korpusu ma podłużne pionowe wybranie, z którego wystaje na zewnątrz płaska część uchwytowa, o w przybliżeniu trapezowym kształcie w widoku z boku, na której swobodnym, węższym końcu znajduje się okrągłe w widoku z boku zakończenie, mające na swym obwodzie poprzeczne karby, a na swej powierzchni bocznej oznaczenie graficzne. Na płaskich bocznych powierzchniach części uchwytowej, po obu jej stronach, umieszczone są współosiowe okrągłe występy. Stożkowy korpus ma wzdłuż swej osi środkowej cylindryczne wybranie, rozciągające się od górnej powierzchni korpusu aż do powierzchni dna korpusu i rozszerzające się stożkowo u góry, przy czym z bocznej powierzchni wewnętrznej wybrania wystają promieniowo w kierunku osi środkowej, równomiernie rozmieszczone na jej obwodzie cztery pochyłe elementy mocujące o kształcie, w przybliżeniu, zakończonych pochyłymi klinami ściętych ostrosłupów. Elementy mocujące mają na ich bocznych powierzchniach przelotowe okrągłe otwory. Przez przelotowe otwory w elementach mocujących może być przewleczzone łączące wszystkie elementy mocujące cięgło w postaci linki, której oba końce wchodzi w zakryte ściankami od góry i z boków wybranie w górnej wewnętrznej powierzchni stożkowej korpusu, usytuowane wzdłuż promienia, na przedłużeniu którego usytuowana jest część uchwytowa. Z dna korpusu wystaje pionowo element ustalający mający stożkowe ostre zakończenie, jak to zostało uwidocznione na załączonych rysunkach fig. 7, 8, 20, 21.

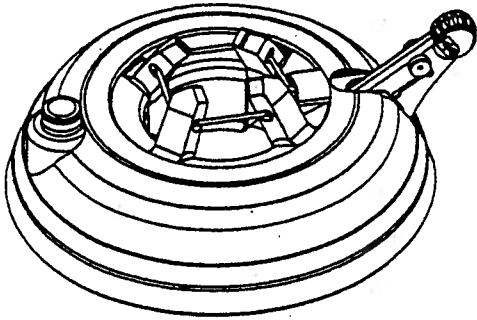

Fig. 1

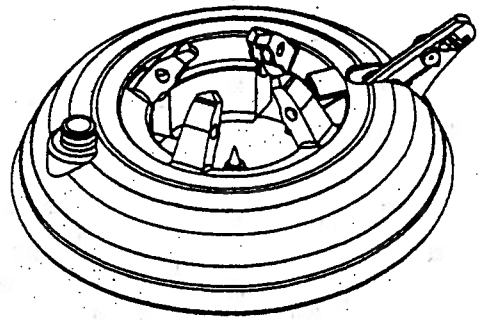

Fig. 2

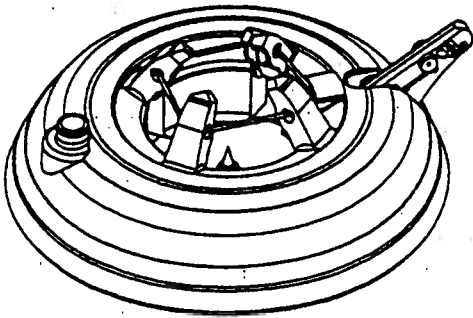

Fig. 3

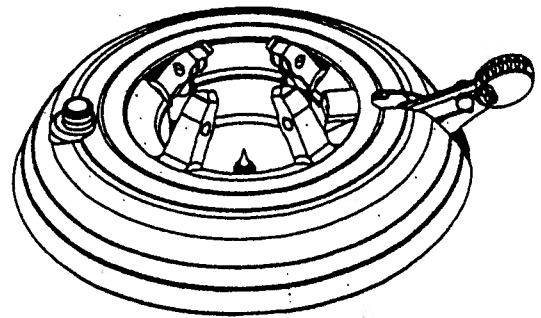

Fig. 4

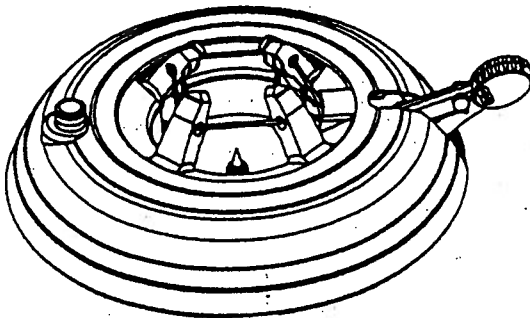

Fig. 5

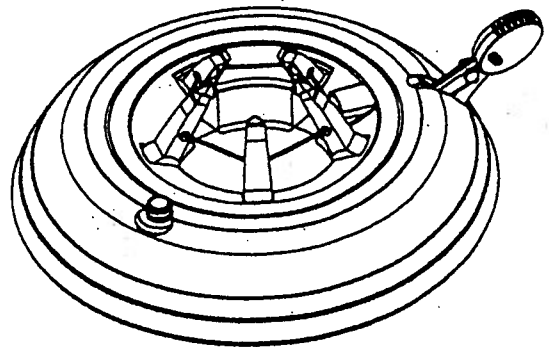

Fig. 6

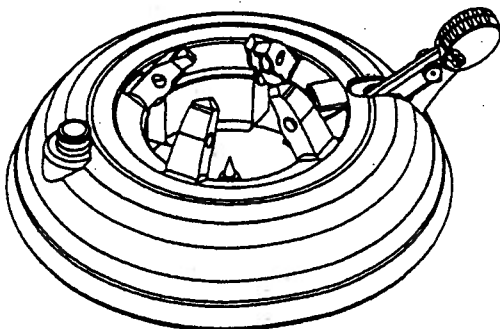

Fig. 7

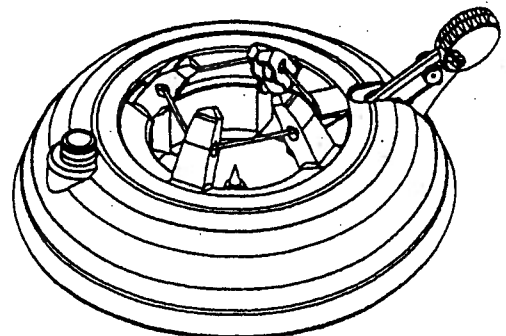

Fig. 8

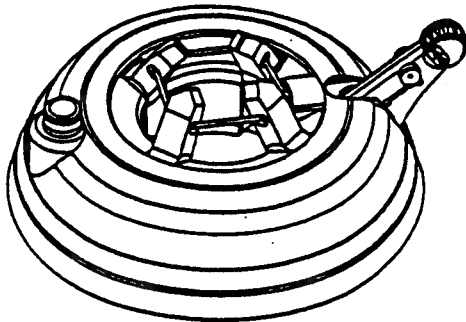

Fig. 1

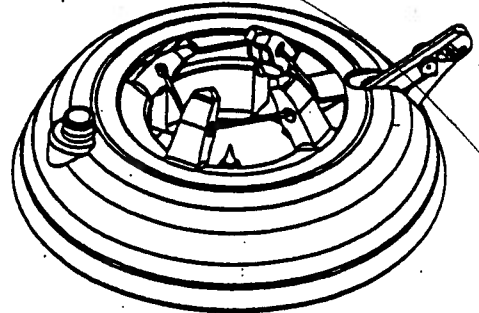

Fig. 3

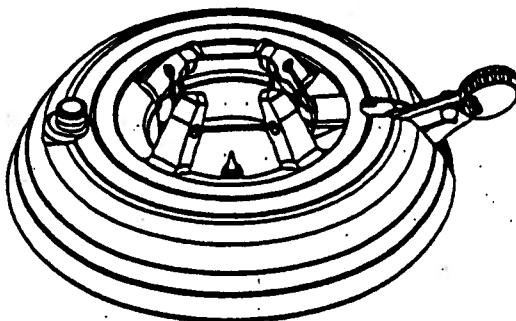

Fig. 5

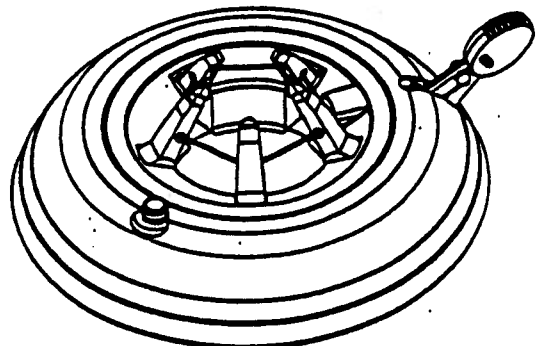

Fig. 6

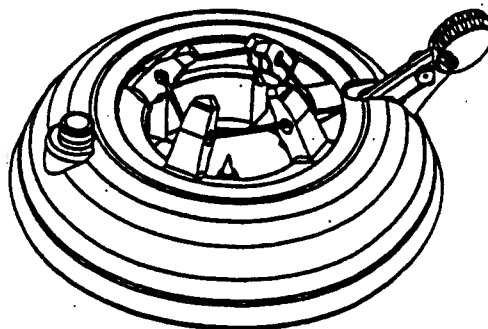

Fig. 8

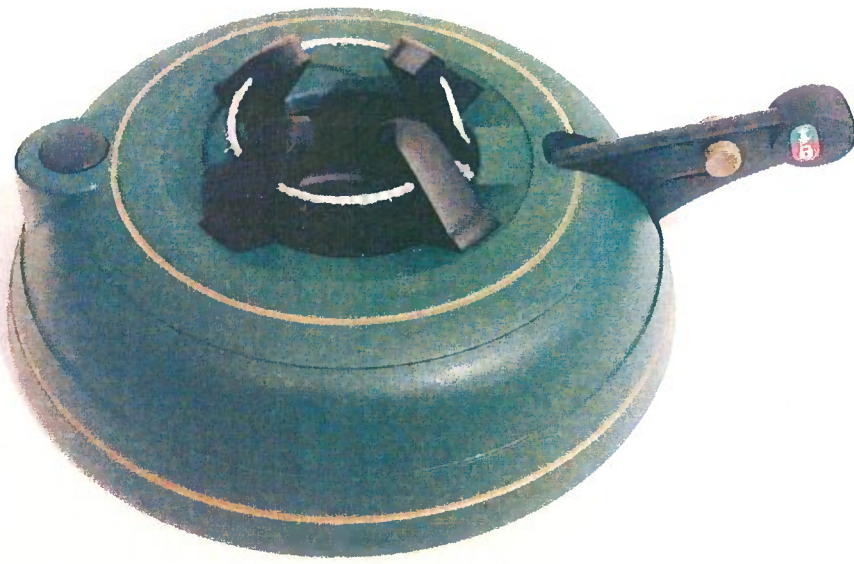

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

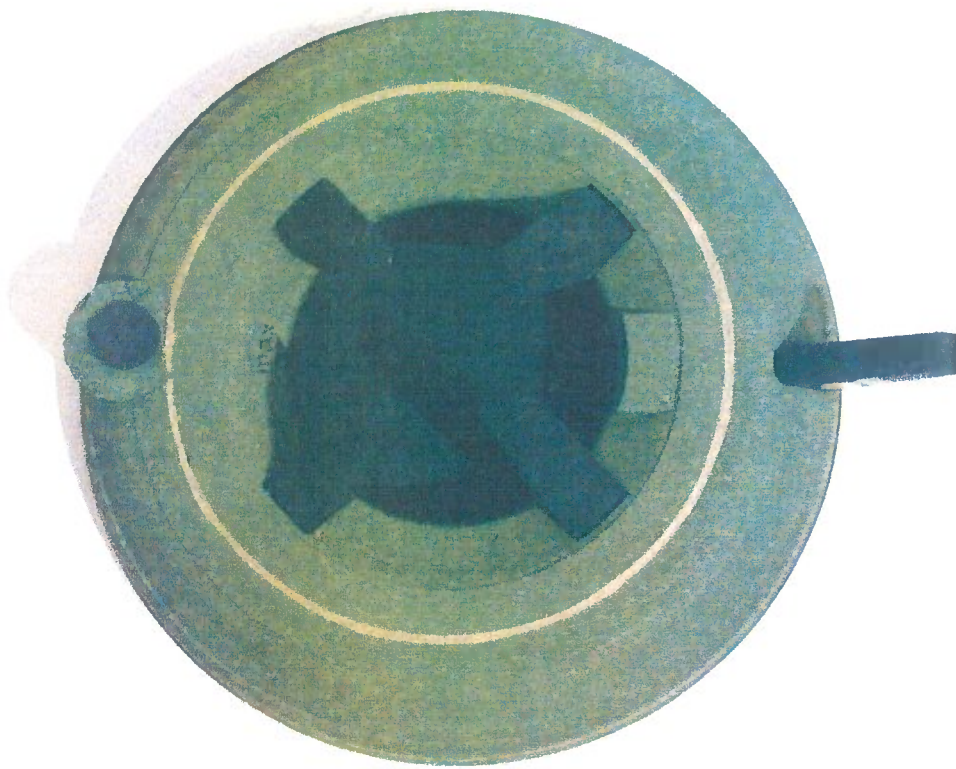

Fig. 14

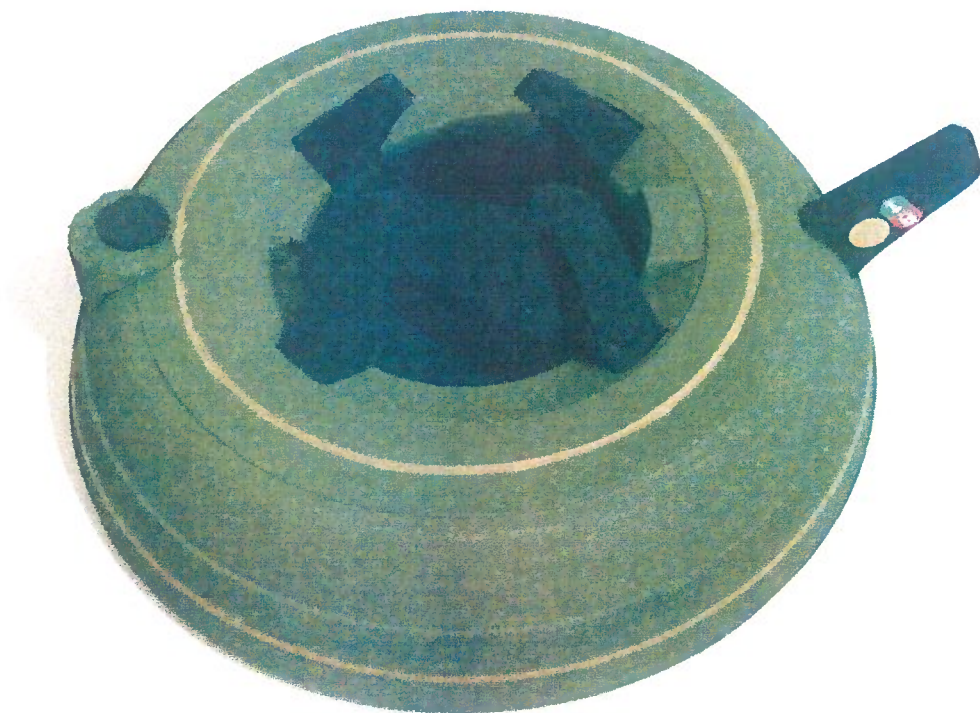

Fig. 15

Fig. 16

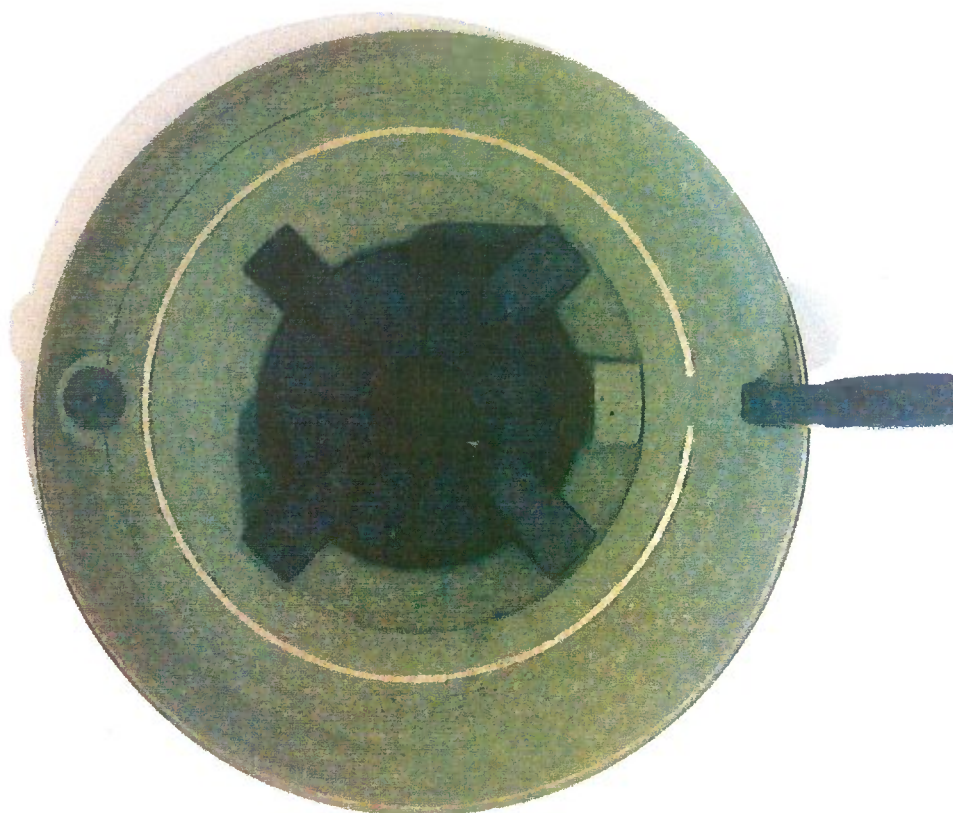

Fig. 17

Fig. 18

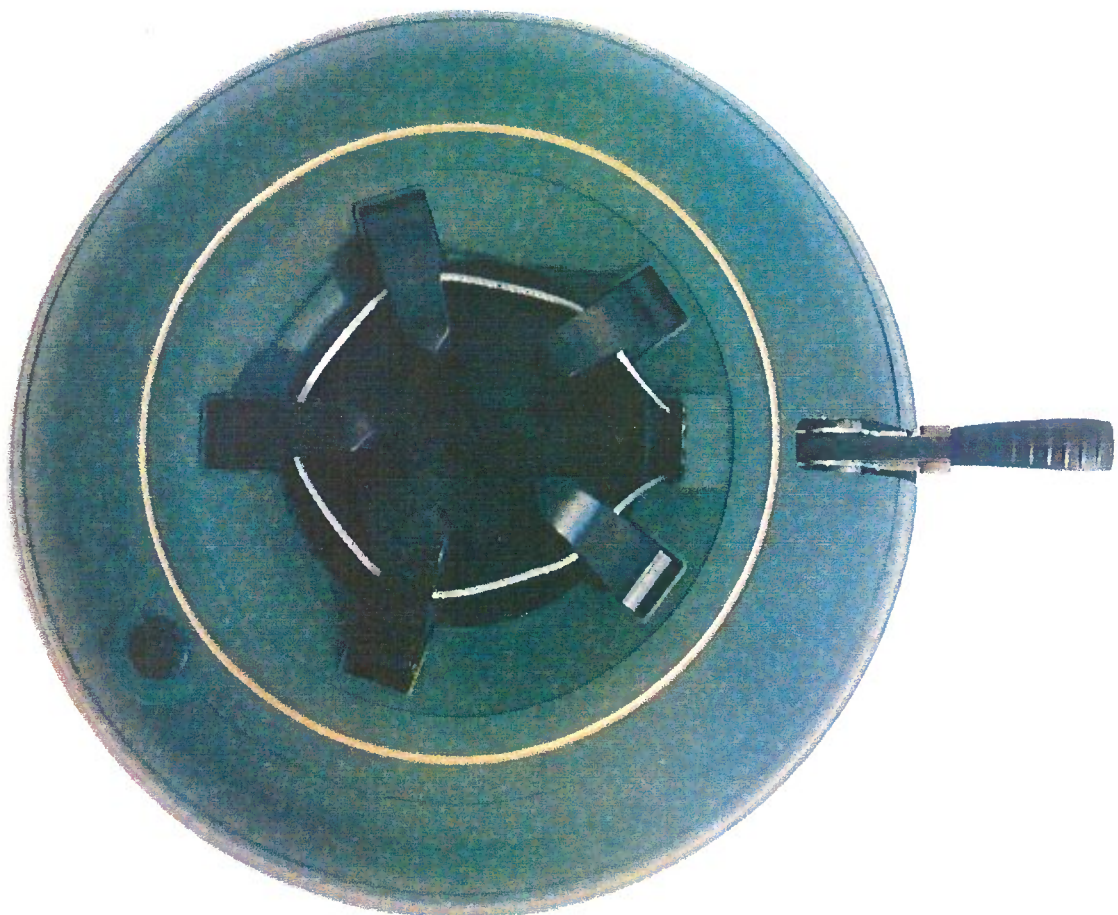

Fig. 19

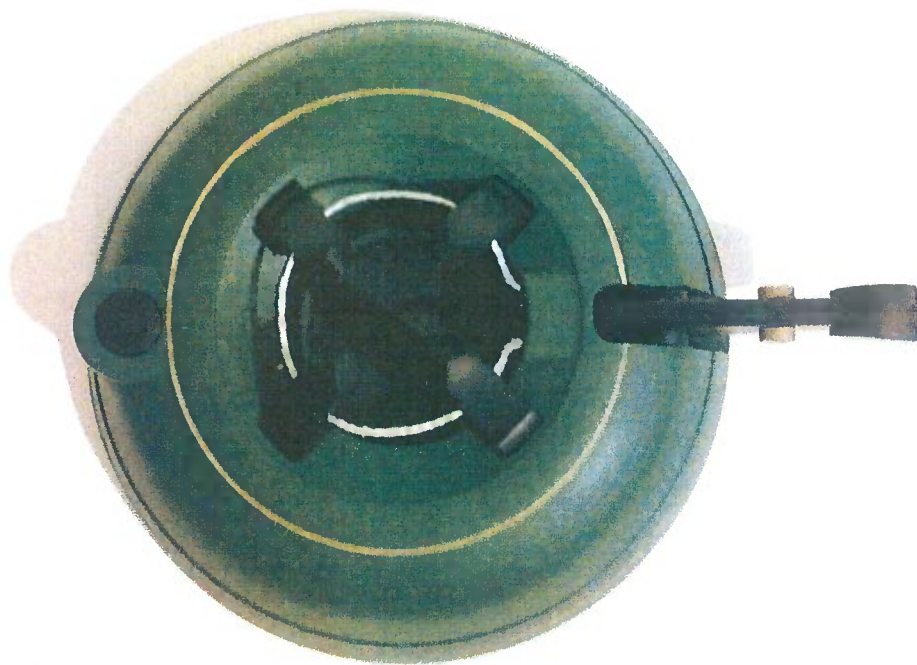

Fig. 12

Fig. 13

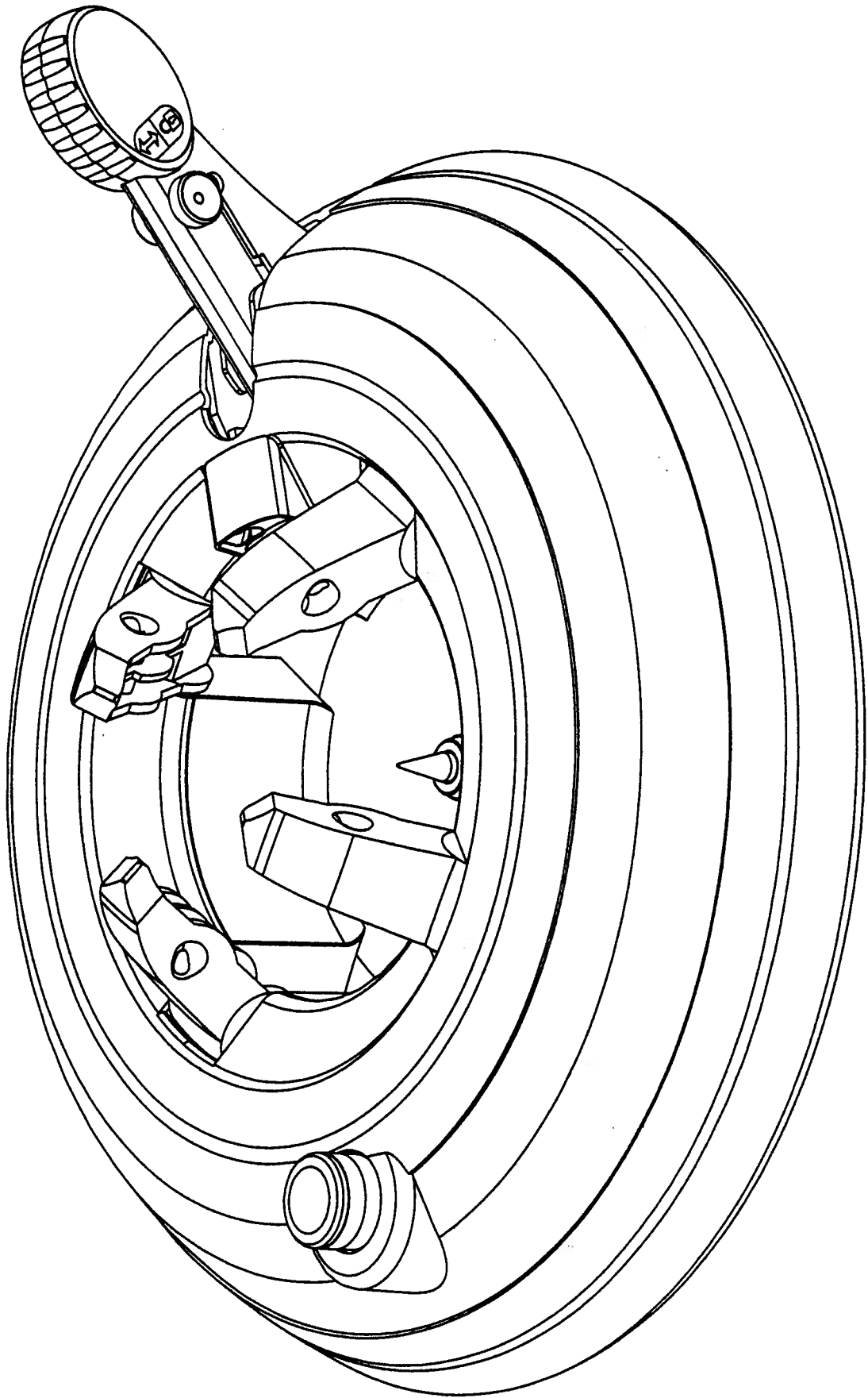

Fig. 20

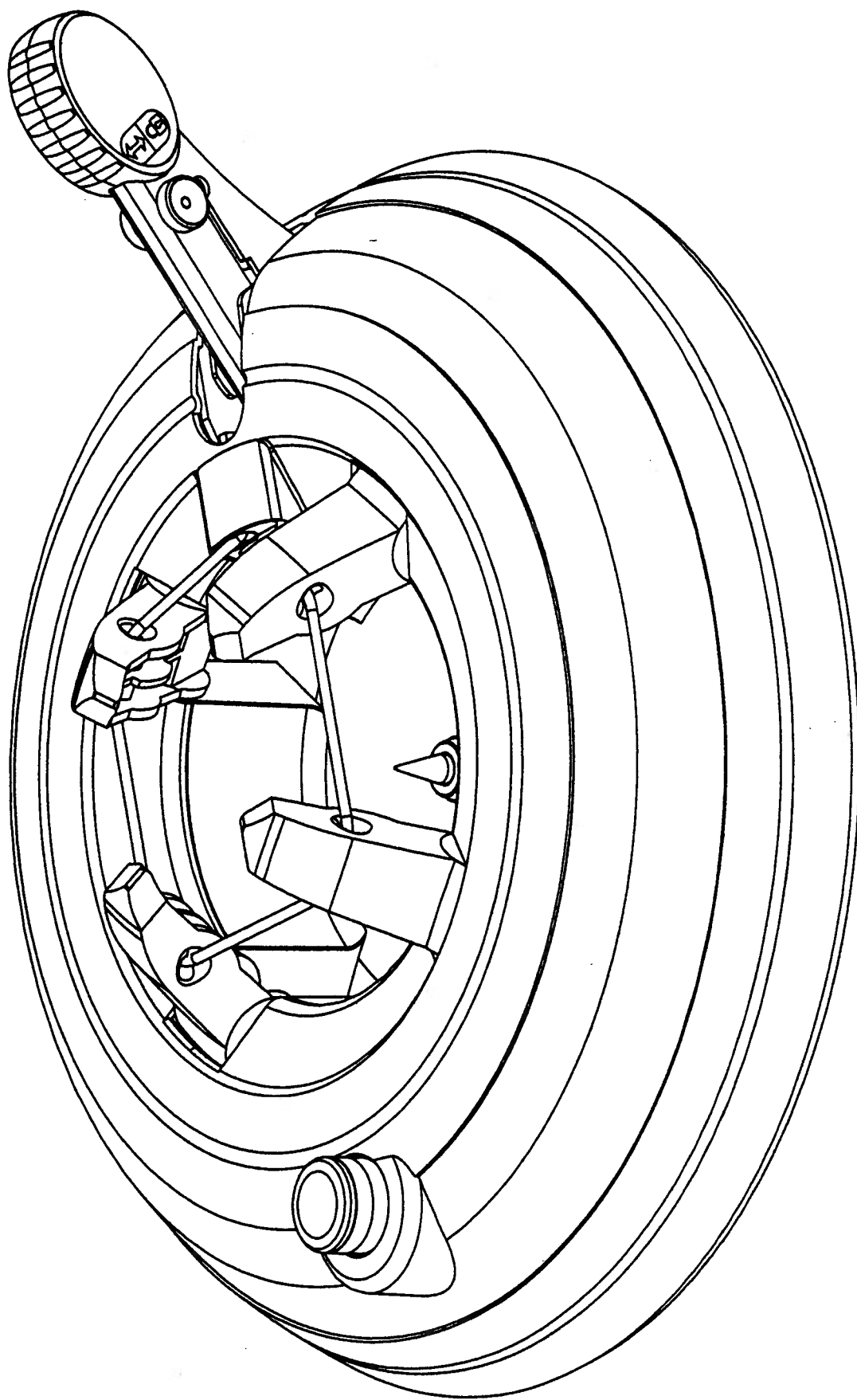

Fig. 21